

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Ch. S. P., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času
v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27.2.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2023 č.j. OAM-394/LE-BA01-D05-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 27.2.2023 doručenou soudu osobně dne 1.3.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2023 č.j. OAM-394/LE-BA01-D05-2022, jehož kopie byla připojena k žalobě, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu; státem příslušným k posouzení

podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále i **Dublinkské nařízení** či **Nařízení**), je Rumunsko.

2. V **žalobě** žalobce nejprve uvedl, že napadá všechny výroky rozhodnutí z důvodu, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva. Dále uvedl, dne 18.12.2022 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále je **ČR**). Důvodem podané žádosti jsou zhoršující se sociální, ekonomické a kulturní podmínky současně s bezpečnostní situací ve Vietnamu. V zemi je obtížné si nalézt důstojnou práci k zabezpečení sebe a své rodiny. Žalobce chce žít důstojný život, být řádně zaměstnán a pracovat. Dále uvedl, že dalším podstatným důvodem opuštění Vietnamu byla skutečnost, že musel obstarat zdravotní péči pro svého těžce nemocného otce. Tato skutečnost ho donutila se Vietnamu zadlužit u tzv. černých společností za podmínek, které jednoznačně naplňují skutkovou podstatu lichvy. Žalobce má důvodné obavy, že jeho věřitelé, v případě, že se vrátí do Vietnamu, budou vymáhat pohledávky prostřednictvím násilné trestné činnosti. Tato skutečnost v kombinaci s výše uvedenými podmínkami a bezpečností situací ve Vietnamu činí tuto zemi pro žalobce nebezpečnou.

Žalobce nesouhlasil s tím, že oprávněný stát k posouzení dané věci je Rumunsko. Zároveň mu nepřijde vhodné, aby věc projednával stát, ve kterém nemá zájem pobývat. Žalobce rovněž explicitně žádal, aby jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudila ČR, v napadeném rozhodnutí však zcela absentuje odůvodnění, proč žalovaný nevyhověl této jeho žádosti. Žalovaný řádně nezdůvodnil, na základě čeho odmítl možnost atrahovat si posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle čl. 17 odst. 1 Nařízení. Nadto při vyslovení nepřipustnosti žalobcovi žádosti o udělení mezinárodní ochrany postupoval přepjatě formalisticky. Stran uvedeného se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

V ČR by žalobce rád našel práci za účelem zabezpečení zdravotních potřeb svého otce a zajištění si důstojného života bez konstantních obav o svoji bezpečnost a otcův zdravotní stav. Žalobce má taktéž zájem žít spořádaně a začlenit se do společnosti. Je tedy přesvědčen, že jeho žádost má posoudit ČR. Žalobce dále odkázal na čl. 17 odst. 1 Nařízení, dle kterého platí, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených Nařízením není příslušný. Dále žalobce odkázal na čl. 3 bod 2. Nařízení, dle kterého platí, že o žádosti o mezinárodní ochranu může rozhodovat první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobce se domnívá, že ČR je oprávněna rozhodnout o jeho žádosti bez nutnosti jeho předání do Rumunska, přičemž takový postup by byl i hospodárný, neboť se aktuálně nachází na území ČR a jeho přesun do jiného státu by zahrnoval další náklady a výdaje spojené s vycestováním. Takový postup je ale zcela neekonomický a nelogický. Závěrem navrhl žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

3. **Žalobce** společně s žalobou také **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě**. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením ze dne 16.3.2023 č.j. 16 Az 3/2023 - 21.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.2.2023 č.j. OAM-394/LE-BA01-D05-2022** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní

ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení je Rumunsko, jak uvedeno shora. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 10.12.2022 byl žalobce kontrolován hlídkou Oddělení hlídkové služby Postoloprty při silniční kontrole prováděné v obci Dobroměřice. V průběhu prováděné kontroly žalobce předložil v mobilním telefonu fotografii občanského průkazu č. 213854494, vydaného na jméno N. N. H., datum narození X, státní příslušnost ČR. Žalobce byl následně eskortován na OOP Louny, kde policisté z OOP Louny pojali podezření, že se nejedná o ztotožněného muže, ale o jinou osobu. Na základě zkoumání fotografie v Centrálním registru obyvatel a lustrací v AFIS, bylo zjištěno, že se žalobce v průběhu silniční kontroly představil pod cizím jménem. Po tomto zjištění byl žalobce opětovně vyzván k vypsání svého jména, kdy uvedl, že jeho jméno je P. Ch. S. a datum narození X. Lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno platné oprávnění k pobytu, které by mu umožňovalo pobyt na území ČR. Na základě zjištěných skutečností, bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle ustanovení §119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Příslušný orgán dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto byl žalobce rozhodnutím Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie č.j.: KRPU-221148-25/ČJ-2022-040022-SV-ZZC dne 11.12.2022 zajištěn podle §124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Dne 18.12.2022 žalobce požádal na území ČR o mezinárodní ochranu a v této návaznosti byl žalobce rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky č.j.: OAM-394/LE-BA01-BA06-PS-2022 přezajištěn na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dne 21.12.2022 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že z Vietnamu odcestoval letecky na konci roku 2018 na pracovní vízum do Rumunska. Dále uvedl, že v Rumunsku byl 1,5 roku a poté odcestoval do ČR. Do ČR přicestoval červenci roku 2021 bez cestovního dokladu. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že by chtěl zde zůstat, aby mohl pracovat a vydělat peníze na nemocniční poplatky pro otce, který je ve Vietnamu. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 27.1.2023 v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka. Žalobce při něm uvedl následující skutečnosti. Vietnam opustil v září roku 2018, protože neměl peníze, které potřeboval vydělat pro svého otce, jenž je nemocný. Ve Vietnamu dle jeho slov pro něho bylo těžké sehnat práci se slušnou výplatou. Dále uvedl, že odletěl do Rumunska, kde pracoval skoro 3 roky. V srpnu roku 2021 opustil Rumunsko a pokračoval do ČR, kde je dle jeho slov asi 1,5 roku. Do EU přicestoval se svým cestovním dokladem a rumunským pracovním vízem. Cestovní doklad zůstal v Rumunsku. Do ČR přišel kvůli lépe placené práci. V případě návratu do Vietnamu má strach z lichvářů, od kterých si půjčil peníze. Do Rumunska se vrátit nechce. V ČR žádá o mezinárodní ochranu, aby si zde zajistil legální pobyt, mohl pracovat a vydělat peníze na dluhy, které má ve Vietnamu. Žalovaný nejprve citoval článek 3 odst. 1 a 2 Nařízení a dále uvedl, že nejdříve zkoumal, zda je vůbec ČR dána příslušnost k posouzení žádosti žalobce ve smyslu Nařízení, a proto přistoupil k souladu s čl. 7 Nařízení k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Nejprve žalovaný zkoumal kritérium v čl. 8 Nařízení, k němuž uvedl, že žalobce je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat. Dále žalovaný uvedl, že jak

vyplývalo ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, na území členských států nepobývají žádní členové žalobcovo rodiny. Kritéria uvedené v čl. 9, 10 a 11 Nařízení nejsou tedy v případě žalobce aplikovatelné. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Žalobce uvedl, že do Rumunska přicestoval na pracovní vízum. Kritérium v čl. 12 tudíž lze aplikovat v případě žalobce. Žalovaný tak s ohledem na výše uvedené konstatoval, že na základě údajů poskytnutých žalobcem a informací získaných v průběhu řízení, je příslušným státem k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany Rumunsko.

S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti a dne 22.12.2022 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Rumunsko do dnešního dne správnímu orgánu neposlalo odpověď na žádost o přijetí zpět žalobce a lhůta na odpověď rumunské strany uplynula dne 12.1.2023. V souladu s čl. 22 odst. 7 Nařízení, pokud není dodržena dvouměsíční lhůta podle odstavce 1 a jednoměsíční lhůta podle odstavce 6, má se za to, že žádosti bylo vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít osobu včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. S ohledem na výše uvedené Rumunsko je příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 22 odst. 7 Nařízení.

V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), byla dne 7.2.2023 žalobci poskytnuta možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nové skutečnosti nebo informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce svého práva nevyužil, s předloženými dokumenty se seznámit nechtěl.

Dále se žalovaný zabýval, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 26.7.2022, týkající se azylového systému v Rumunsku a také uvedl, které žalobce neuvedl žádné negativní skutečnosti, které by mu bránily se vrátit do Rumunska. V Rumunsku nechtěl zůstat pouze z pracovních důvodů, kdy odjel do ČR, protože dle jeho slov je zde lepší práce a lépe placená. Žalobce v ČR žádá o mezinárodní ochranu, aby si zde zařídil legální pobyt a vydělal peníze na splácení dluhů, které má ve Vietnamu. Žalovaný si dovolil konstatovat, že žalobce jeví známky tzv. ekonomické migrace, tudíž neuvedl žádné relevantní důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu právě v ČR, a žádost podal z důvodu legalizace pobytu zde kvůli práci. Dále žalovaný uvedl, že státní moc Rumunska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržování těchto práv.

Žalovaný konstatoval, že na základě zjištěných skutečností a z výpovědi žalobce tento nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné

zvláštního zřetele, proto správní orgán nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení. Přemístění žalobce bude realizováno dle lhůt daných Nařízením a aktuálních podmínek pro realizaci transferů v souvislosti s epidemií COVID-19.

Závěrem žalovaný uvedl, že dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát EU. Správní orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřipustnou a v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

5. **Žalovaný dne 9.3.2023 ve svém vyjádření k žalobě** mimo jiné uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na správném posouzení skutkového stavu, když vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Je přesvědčen, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Dále žalovaný citoval čl. 12, čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 Nařízení. Také uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem EU. Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. a neuplatnil nárok na náhradu nákladů řízení. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí, proto navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.2.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.3.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.2.2023 žalobci předáno dne 17.2.2023.
7. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. **Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
11. Dle čl. 12 odst. 2 Nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
12. Soud na úvod konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, ale k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
13. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce na konci roku 2018 opustil Vietnam a odletěl do Rumunska na základě pracovního víza, proto ve smyslu čl. 12 odst. 2 Nařízení konstatoval žalovaný, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Rumunsko. Žalovaný proto požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti ohledně žalobce a dne 22.12.2022 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Rumunsko do dnešního dne správnímu orgánu neposlalo odpověď na žádost o přijetí zpět žalobce a lhůta na odpověď rumunské strany uplynula dne 12.1.2023. V souladu s čl. 22 odst. 7 Nařízení, pokud není dodržena dvouměsíční lhůta podle odstavce 1 a jednoměsíční lhůta podle odstavce 6, má se za to, že žádosti bylo vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít osobu včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. S ohledem na výše uvedené Rumunsko je příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 22 odst. 7 Nařízení. Soud proto shledal, že žalovaný správně vyhodnotil místní příslušnost k rozhodnutí o žádosti žalobce. Žalobce namítal, že s tímto posouzením nesouhlasí, neuvedl však další důvody proč tomu tak je. Z těchto důvodů má soud za to, že tato námitka žalobce je nedůvodná.
14. Žalobce namítal, že explicitně žádal, aby byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena ČR. Dle čl. 17 odst. 1 Nařízení platí, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu i v případě, že k tomu není dle kritérií stanovených tímto Nařízením příslušný. Dle žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí s touto jeho žádostí vůbec nevypořádal. Soud však shledal, že žalovaný dostatečně zhodnotil okolnosti týkající se žalobce a jeho rozhodnutí nepřistoupit k aplikaci čl. 17 odst. 1 Nařízení řádně odůvodnil na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele k použití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení. Soud proto tuto námitku shledal jako nedůvodnou.
15. Nad rámec soud uvádí, že žalovaný v rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Rumunsku a zabýval se tím, zda v případě Rumunska existují či neexistují závažné důvody

se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 4 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům tohoto řízení. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Rumunsku. Zejména vycházel z dokumentu Informace OAMP ze dne 26.7.2022, týkající se azylového systému v Rumunsku. Tento dokument (primárně určený pro účely dublinského řízení) podrobně popisuje azylové řízení v Rumunsku, nevyplynulo z něho nic, co by poukazovalo na eventuální domněnky o potencionálních systematických nedostacích. Zároveň soud uvádí, že uvedený dokument byl z časového hlediska i přiměřeně aktuální.

16. Dále je třeba zdůraznit, že Rumunsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Rumunsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Rumunsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU. Posouzení žádosti žalobce v Rumunsku nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích rumunského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách.
17. Soud dále uvádí, že z judikatury NSS plyne, že evropský azylový systém je vystavěn na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což v této věci nenastalo.
18. Na závěr soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.

19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, když žalovaný správně aplikoval § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu a neporušil ani žádné ustanovení správního řádu namítané žalobcem. Rovněž žalovaný řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a dostatečným způsobem odůvodnil i napadené rozhodnutí, v němž uvedl i úvahy, na jejichž základě rozhodl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 21. dubna 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně